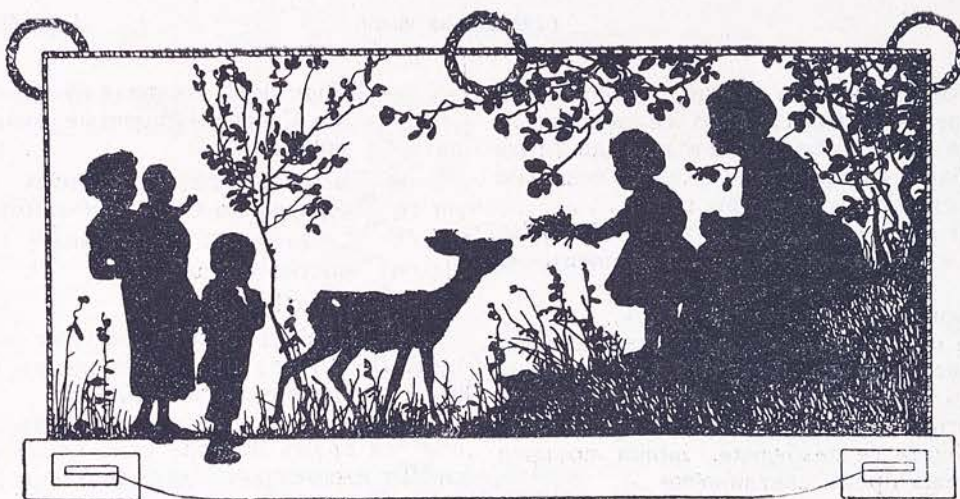

ВЪ САНАТОРИУМА

Разказъ отъ Д. Мар. Люляковъ.

Утро. Въ детското болнично отдѣление е тихо и топло. Дванадесетъ бѣли креватчета сж наредени край стениѣ; дванадесетъ рошави или низко остригани главички се подаватъ изъ подъ одеялата. Децата още спятъ. Ве четвъртия креватъ, до прозореца, се повдигна едно момче. Митко знаеше, че не бива да става толкова рано, но нему не му се спѣше. Той отметна завивката и надникна въ съседния креватъ. Повило въ страни глава върху възглавницата, спѣше малко момиченце. Лицето му бѣше слабичко и бледожълто. Тънки като клечки ржчици лежахъ отпуснати върху завивката. Момиченцето се раздвижи, усмихна се на сънъ и повдигна клепачи.

— Добро утро, Лалке.

Митко тихичко слѣзе отъ кревата и се наведе надъ момиченцето. То го гледаше съ широко разтворени очи и сѣкашъ не можеше да го познае.

— Остани при насъ. . .

— Азъ съмъ тука, Лалке.

— Ахъ, ти ли си, Митко. . . пъкъ азъ. . . да видишъ какъвъ сънъ сънувахъ!

— Какъвъ сънъ, Лалке?

— Хубавъ. Единъ човѣкъ дойде въ болницата и изведе всички деца на вѣнъ. Ние го питахме кжде ще ни заведе, а той се смѣе и каза, че ще отидемъ въ райската градина. Митко, наистина ли има райска градина? Леля Мара вчера ми разказа за нея.

— Не зная, Лалке, може и да има.

— Когато отида тамъ, азъ ще намѣря мама. Леля Мара ми каза, че мама сигурно е отишла въ райската градина.

— Отишла е, Лалке, но ти поспи, рано е още.

Митко се отдрѣпна и пакъ се мушна подъ одеялото. Той затвори очи, после пакъ ги отвори и втренчено се вгледа въ тавана. Мислѣше за Лалка. Каква е тя мѣничка, слабичка, сѣкашъ цвѣтенце, расло на сѣнка. Пъкъ и наистина, на сѣнка е расла тя. Доведохъ я въ санаториума преди две седмици. Когато сестрата премина между креватитѣ, хванала за ржка дребничкото седемгодишно, прилично на кукла момиченце, децата съ любопитство се струпахъ около нея. А Лалка ги гледаше очудено и недовѣрчиво, като се криеше задъ роклята на сестрата. Скоро всички узнаха тѣжната история на малкото момиченце. Лалка живѣла съ майка си въ приземието на една голѣма кжца. Майка ѣ била прислужница тамъ. По цѣлъ день седѣла Лалка въ полутъмната стая или излизала да играе съ кучето въ задния дворъ. Сама самичка била тя и нѣмала си другарче, освенъ рунтавето куче. И ето, една сутринъ, преди две седмици, намѣрили момиченцето заспало върху гърдитѣ на умрѣлата си майка. А въ стаята било влажно и студено. . . Милостиви хора довели Лалка тукъ въ санаториума. Лалка бѣше гѣй слабичка, щото едва се движеше. На третия день тя легна болна, и докторѣтъ съ голѣма мжка можа да я спаси. Митко обикна Лалка още въ първия день. Той бѣше най-голѣмото отъ всички деца въ санаториума, разбираше много отъ онова, което другитѣ не можеха да разбератъ. Нему бѣше жално за Лалка. Тя кашляше, ахъ, какъ кашляше тя. . . до посиняване! Но, кой знае, може би, ще се закрепи. Нали докторѣтъ казваше веднажъ на сестрата, че никога не трѣбва да се губи надежда. И наистина. Лалка се поправи малко.